

А Г Р А

Издава Професионална гимназия по земеделие **БРОЙ 7**

гр. Търговище

АПРИЛ 2015 г.

НИЕ, УЧЕНИЦИТЕ ОТ ПГ ПО ЗЕМЕДЕЛИЕ

В нашата гимназия по земеделие винаги има празници, веселие. Ние се отнасяме с грижа към земята, пазим я чиста и орем нивята.

Бъдещи техници, фермери, икономисти, растениевъди – добри специалисти. Отглеждаме овошки, засяваме градините, поля просторни жънем, обичаме машините.

Професии, които придобиваме:

- Техник на селскостопанска техника със специалност Механизация на селското стопанство
- Техник растениевъд със специалност Растителна защита и агрохимия
- Икономист със специалност Земеделско стопанство
- Фермер със специалност Земеделец (вечерна форма при навършени 16 г.)

Какво ни предлага ПГ по земеделие:

- Безплатно обучение за управление на МПС – категории „Ткт“, „Твк“ (работа със селскостопанска техника), „В“
- Стипендии за ученици от социално слаби семейства, за сираци и полусираци, за отличен успех
- Общежитие за нуждаещите се

Завършилите получават:

- Диплома за средно образование
- Свидетелство за професионална квалификация

Какви предимства ни дава обучението в ПГ по земеделие:

- Възможност за реализация във всички сфери на земеделското стопанство
- Сигурна работа
- Добро заплащане
- Възможност за кандидатстване във ВУЗ

Интересен ли е животът в ПГ по земеделие?

Да, в училището функционират кръжоци и клубове, в които всеки може да се запише според интересите си. Организирант се екскурзии, посещават се театрални представления, провеждат се състезания, училищни и спортни празници.

ДО ЖЕРАВНА И ОБРАТНО

От началото на учебната година очакваме тази екскурзия. С нея приключват занятията си три клуба по проект „УСПЕХ“: „Млад еколог“, „В света на растенията“ и „ДЪГА“- приятели на книгата и изкуството.

Най-после дългоочакваният ден идва. Колкото и да се опитва, мрачното небе не е в състояние да съсипе приповдигнатото ни настроение. Сядаме на удобните седалки и потегляме от Търговище. Нека да си вали – ние сме на сухо и топло и ни е весело. Автобусът се понася плавно край стръмните скали на прохода „Боаза“. На една от тях природата е изваяла Белия кон, който сякаш стои като страж и пази родния ни край. Близо до него се чернее пещерата „Марината дупка“, съхранила легендата за родолюбивата българска мома Мара. Минаваме край Пролаз, Презвитер Козма, Омуртаг, Зелена морава, Ябланово, Тича. Приятно е да се види как природата се събужда и усмихната се облича в зелени одежди. Нищо, че зимата не иска да стори място на цветната пролет и още напомня за себе си. Знаем си – кръговратът е необратим. Небето, свъсено и сиво, се мръщи, но разцъфналият дрян нехае за него и се усмихва със стотици малки жълти слънчица на минаващите пътници. Шофьорът кара уверено и спокойно. Бягащата в дълбокото си корито река Тича криволичи успоредно на пътя и се мъчи да надпревари автобуса.

Пътуваме през живописния Котленски проход в Източна Стара планина. Отправляме се към **Жеравна** – родно място на майстора на разказа Йордан Йовков. Селото е обявено за национален архитектурен резерват. На всички ни е любопитно да видим каква е обстановката, в която е преминало детството на този магьосник на словото.

Пред родната къща на Й. Йовков

А животът в Жеравна сякаш е замрял отпреди сто години – същите възрожденски къщи, същите калдъръмени улици. Имаме чувството, че всеки момент по някоя от тях ще припне красивата Рада, за да падне в прегръдките на своя Шибил. Тук, в този балкански край, са живели изключителните герои от Йовковите „Старопланински легенди“ – силни и красиви, твърди и горди като планината. Тук те са изживявали голямата си любов–магия, която ги е вдъхновявала за нравствен подвиг и духовно извисяване, прераждала ги е и ги е превръщала в Хора.

Продължава да ръми. Но няма един дъжд може да спре порива ни да се докоснем до възрожденския дух на Жеравна? Разхождаме се по стръмните улечки. Спираме пред Йовковия дом – малка, скромна къща с две стаички. В двора, потънал в зеленина, е поставен паметник на писателя, изобразен седнал, потънал в мисли. Госпожа Иванова ни разказва накратко за живота на големия вълшебник творец. Ведра уредничка ни посреща сърдечно.

Жеравна

Паметникът на Йовков в родния му дом

Научаваме, че селото е названо Жеравна, тъй като някога тук е имало множество воденици (жерки). Съхранени са над 200 дървени възрожденски къщи (някои над 300-годишни) с резбовани тавани и изящни орнаменти по вратите и иконостасите. Стаите са застлани със забележителните котленски килими. Запазени са дюкяни, чешми, ханове, механи. Въздухът е чист и свеж. Виждаме и дома на Сава Филаретов. Сгряваме се с топъл чай в малка механа и...отново на път.

Три древни каменни войни и лъв – символ на сила и мощ, посрещат гостите на **Котел**- балкански град, който още носи духа на възрожденската епоха. Той е откърмил личности със значим принос към българската история: Софроний Врачански – автор на първата автобиография в нашата литература „Житие и страдание грешнаго Софрония“ и на първата българска печатна книга „Неделник“, духовника, общественика и книжовника Неофит Бозвели, Петър Берон – учен, енциклопедист, лекар, автор на Рибния буквар, поета революционер Георги Сава Раковски, капитан Георги Мамарчев, политика Стефан Богориди. Плеяда възрожденци, служили на отечеството с пушка или с перо.

Площадът е потънал в здравец и чешмири. Сред забележителностите на Котел са Етнографският музей, представящ атмосферата на стария котленски дом с цялата му красота, практичност и уют, Музеят на Възраждането, който съхранява първите издания на „Неделник“ и Рибния буквар, църквите „Света Троица“ и „Св.св. Петър и Павел“, внушителният Пантеон, в който намират покой костите на Г. С. Раковски и сърцето на д-р Петър Берон, Галатанското училище. Сръчни килимарки още тъкат красивите котленски килими и халища. Каква фантазия и умение се искат да поставяш цвят до цвят, нишка до нишка... докато се роди съвършенството. С голям интерес разглеждаме експонатите в Природонаучния музей – растения, препарирани птици, животни, риби.

Време е да се връщаме. Сред смях и закачки не усещаме обратния път. А и възможно ли е човек да скучае в присъствието на госпожа Казакова, която през цялото време се шегува и обяснява какви са географските забележителности на местата, през които минаваме! Времето продължава да е мрачно, но на нас ни е слънчево, весело и приятно от натрупаните впечатления и добре прекарания ден. Екскурзията ни направи по-богати и по-горди, че сме българи. Вече кроим планове за следващата.

Николай Пенчев

СТРАНИЦА НА ДИРЕКТОРА

По „Индже“

В миналото е главатар на голяма дружина,
с хора от кол и въже страшни цяла дузина.
Очите им блестят много от алчни ламтежи
и винаги са готови за убийства и грабежи!

Яздят коне, придвижат се бясно по полето,
вдигат прах, а шумът им отеква до небето.
Отдавна нивите са буренясали, запустели,
хората не са радостни, а са като оскотели.

Където Индже с ордата си граби и беснее,
не се чува петел, а и птиче не иска да пее.
Побеснял, посича сина си със своя ятаган,
а от един стар поп е прокълнат и обруган.

Среща дядо Гуди, от думите се преражда
и шепа с жълтици за работещите изважда.
Сега вече гони всеки хайдутин насилник
и за местните става безответен закрилник.

Живко Жеков

По „Шибил“

Рада засмяна убива хайдушката стръв,
после Шибил отива да се предаде пръв.
Дръзка, много красива, смее се на глас,
кърпи му ръкава, а той я гледа в захлас.

Смее се на нейните словесни брътвежи
и между тях пламват любовни копнежи.
Впечатлен е от нейната шеметна хубост
и става друг човек, който върши лудост.

Той отива в селото от любов към Рада
и без оръжие внезапно в засада попада.
Шибил цени девойката с игла и конец,
но за влюбените баща ѝ праща свинец.

Мурад бей не иска да умре такъв юнак,
но Велико кехая подава пъкления знак.
Сеймените натискат първи своя спусък,
пада Шибил, после Рада с остър писък.

Виждаме романтиката с любов велика
и родителската намеса, изцяло безлика.
Любовта носи промяна и сила лечебна,
погубена е красота, безспорно неземна.

Живко Жеков

Поетически откровения

НОЩ

Ноцта се спуска
и потъвам в облачна тъма.
Мъка, тежка мъка,
ограбва моята душа.
С черни пръсти тя докосва
измъченото ми лице
и се мъчи да изтръгне
отчаяното ми сърце.
Обръщам се и що да видя-
няма нийде светлина-
само звукова стихия
от изгубени лица.
Сърцето ми е цялото във скреж,
но изведнъж усещам полъх свеж.
Пристъпвам бавничко напред.
Тиха музика се там извива
и нежен глас на самодива.
Напуснах мрака и отново
за радост и за обич закопнях,
пак чист и светъл свят видях.

Паулина Паунова

СБОГУВАНЕ

Гледаш ме в очите с безразличие сега.
Мислиш ли, че „сбогом“ ще ми кажеш
без да причиниш тъга?
Бях радостна, летях, обляна от любов,
а в този миг да съсипеш
ти моя живот си готов.
Сърцето ми разби парченце по парченце,
макар че молих те и плаках
като мъничко детенце.
Ала най-после аз разбрах
колко много мъка напразно изживях...
В любов няма да се вричам вече,
сърцето си ще скрия
от чувства надалече.
За жалост... каменното ми сърце
е още в твоите ледени ръце.
Мъка, болка и неволи
аз преодолях
и пътя на надеждата
да следвам избрах.

Марияна Марчева

Легенди и предания от родния край

Легенда за овчаря

Преди години имало един овчар, който познавал отлично горите край родното си село, но съселяните му все не му вярвали и мислели, че напразно се хвали. Той се кълнял, че и със затворени очи би намерил мястото, което му посочат. За да потвърди думите си, в една тъмна нощ овчарят тръгнал със здраво завързани очи към едно далечно място, което му посочили хората от селото. Там щял да забие нож, за да докаже, че наистина познава горите като пръстите на ръката си и до сутринта да се върне обратно в селото. Уверено вървял овчарят по познатите до болка пътеки, защото познавал всяка тяхна извивка, различавал шума на всяко дърво. Когато стигнал до уреченото място, извадил от пояса си ножа, за да го забие в земята, но се препънал в един откършен от силния вятър клон. Ножът се забил в него и той паднал мъртъв. Като не се върнал, на сутринта съселяните му тръгнали да го търсят. Открили го на уговореното място със забит в гърдите нож. Те се убедили, че познава горите като дланта си, но било твърде късно да му го признаят. Кръстили гората на неговото име и винаги, когато ставало въпрос за нея, се сещали за овчаря и за неговата смърт.

Айфер Исмаилова

Името на квартал „Въбел“

Преди години търговищкият квартал „Въбел“ се е казвал Герен. Разказват, че някога в селото дошла една мома, която неомъжена родила дете. Един ерген я подлъгал, че ще се ожени за нея, а после я изоставил сама. Тя пожелала да живее тук, но старите хора не й разрешили и я изгонили с камъни, за да не развращава младите. На излизане от селото тя се обърнала назад и казала на турски: „Бу кьове, герян чикмасън!“, т. е. „Който влезе в това село, да не излезе!“. Герен значи затворено село.

Николинка Николова

КОЛОНКА ЗА ЛЮБОПИТНИТЕ

ИНТЕРЕСНО Е ДА ЗНАЕТЕ:

В космоса, и по-специално във вакуум, две парчета метал могат да се споят помежду си без никаква топлинна или химична обработка. Процесът се нарича студена заварка и е възможен поради отсъствието на чужди частици в контактната точка между два еднакви метала.

ДНК материалът между приятели е много по-близък от този между непознати. Това са резултатите от проучване, включващо 2 000 човека. Оказва се, че приятелите имат много повече общи генни вариации, отколкото случайните непознати. „Приятелите са като семейство, което сами избираме“ - споделят изследователите.

За да направят килограм мед, пчелите трябва да обходят около 2 милиона цвята.

В Тибет хората пият чая със сол, а не със захар.

Англичаните са на първо място в света по пиене на чай на глава от населението – над 4 кг годишно.

Мозъкът използва 1/4 от кислорода в организма.

Хората със сини очи са по-чувствителни към болка, отколкото другите.

Мравките никога не спят.

Не всички животни чуват звуците като нас:

Скакалците чуват с краката си – размахват ги във въздуха, за да познаят откъде идва звукът.

Рибите чуват чрез тялото си.

Змиите нямат уши, затова не могат да чуват звуци от въздуха. Те улавят ниските тонове от земята.

Жабите могат да чуват само звуци с ниска честота – под 5000 Hz.

УСМИВКИ

Учителката:

- Кой е написал „Под игото?“

Ученик:

- Не знам кой е, но аз такова нещо не съм писал. Да попитаме другите ученици, някой може да си признае, че е той.

Учителката:

- Данчо, спрегни глагола *вървя*!

Ученикът:

- Аз вървя..... ти вървиш.....
- Я по-бързо!!!
- Аз тичам..... ти тичаш.....

Един ден Димитър се прибира много рано от училище и баща му го пита:

- Защо се прибра толкова рано?

- Аз бях единственият, който отговори на въпроса на учителката.

Зарадван и горд от сина си, баща му продължава:

- И какъв беше въпросът?

- Ами питаха ни кой хвърли саксия по главата на чистачката.

Учителят:

- Галине, с каква културна забележителност свързваш град Панагюрище?

- Ами-и-и-и, с яйца по панагюрски!